

Arrest

nr. 294 431 van 20 september 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 maart 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 289 675 van 31 mei 2023 waarbij het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de vordering tot schorsing worden verworpen.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 8 juni 2023.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. WALPOT, die loco advocaat B. DHONDT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 12 oktober 2022 een verzoek tot internationale bescherming in.

1.2. Dactyloscopisch onderzoek leert dat verzoekende partij ondermeer in Frankrijk op 29 augustus 2022 een verzoek tot internationale bescherming indiende. Op 8 december 2022 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Franse autoriteiten op grond van de Dublin III-verordening. Op 21 december 2022 verklaren de Franse autoriteiten zich akkoord met de terugname van verzoekende partij.

1.3. Op 28 maart 2023 wordt beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: S. (...)

voornaam: K. (...)

geboortedatum: (...)1996

geboorteplaats: Alikhel

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013. De heer S., K. (...), verder de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, diende zich op 12.10.2022 aan bij onze diensten waarbij betrokkene de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dezelfde dag nog diende de betrokkene dit verzoek ook effectief in. De betrokkene legde daarbij geen identiteits- of reisdocumenten voor.

Dactyloscopisch onderzoek in het kader van het verzoek van de betrokkene leidde tot meerdere treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze tonen aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk op 09.08.2022 en in Frankrijk op 29.08.2022.

Bij zijn aanmelding verklaarde de betrokkene te zijn geboren op 31.10.2005. Onze diensten meldde de betrokkene op 12.10.2022 aan bij de Dienst Voogdij, waarbij twijfel werd geuit betreffende de verklaarde leeftijd. Op 03.11.2022 werd door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven) te Leuven een medisch onderzoek verricht om na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Het resultaat van dit onderzoek luidde dat de betrokkene op 03.11.2022 een leeftijd had van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Op basis van dit resultaat besliste de Dienst Voogdij op 14.11.2022 dat de betrokkene geen voogd krijgt omdat hij ouder dan 18 jaar wordt beschouwd.

Op 19.10.2022 werd voor de betrokkene een vraag om informatie op grond van art. 34 van Verordening 604/2013 aan de autoriteiten van Frankrijk gericht. In hun antwoord van 15.11.2022 vermeldde de Franse instanties dat de betrokkene bij hen gekend staat als S. K. (...), geboren op (...)1996. De Franse autoriteiten lieten verder weten dat hun terugnameverzoek aan Oostenrijk voor betrokkene d.d. geweigerd werd door de Oostenrijkse instanties op 12.10.2022.

Op 23.02.2023 werd de betrokkene bij onze diensten gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Tijdens dit persoonlijk onderhoud verklaarde de betrokkene dat hij ± 2 jaar voor de datum van het persoonlijk onderhoud te voet en per auto van Afghanistan naar Iran reisde, waar hij ongeveer 11 maanden verbleef om dan per vrachtwagen naar Turkije te reizen, waar hij 5 maanden in Istanboel verbleef. Volgens de betrokkene reisde hij dan per auto en te voet van Turkije via Bulgarije (doorreis) en Servië (doorreis) naar Oostenrijk, waar hij 2 weken verbleef, eerst 3 dagen in een gesloten centrum en vervolgens 11 dagen in een open centrum. De betrokkene verklaarde dat hij dan met de trein via Zwitserland (doorreis) naar Frankrijk reisde (doorreis) om van daaruit te voet via Zwitserland (doorreis) terug naar Frankrijk te reizen, waar hij 2 maanden verbleef op verscheidene plaatsen. Volgens betrokkene reisde hij daarna per taxi van Frankrijk naar België, waar hij twee dagen vóór zijn verzoek om internationale bescherming aankwam. Tijdens de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming op 12.10.2022 verklaarde de betrokkene echter dat hij in het Rijk is binnengekomen op 08.10.2022.

De betrokkene verklaarde verder ongehuwd te zijn, geen kinderen te hebben en geen familie- of gezinsleden te hebben in België of een andere EU-lidstaat.

De betrokkene bevestigde een verzoek om internationale bescherming ingediend te hebben in Frankrijk en in Oostenrijk, waarbij betrokkene verder aangaf dat hij in Frankrijk in een Dublin procedure zat en dat hij in Oostenrijk door de politie gedwongen werd tot het afstaan van zijn vingerafdrukken en het indienen van een verzoek om internationale bescherming.

Tijdens het persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) betrokkene besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of betrokkene met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens betrokkene verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij naar België kwam omdat vrienden hem hadden gezegd dat dit een goed land is. De betrokkene uitte verder bezwaar tegen een overdracht aan Frankrijk omdat hij daar in een Dublin-procedure zit en omdat hij geen opvang of hulp kreeg. Betrokkene gaf verder aan bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat hij dit geen leuk land vind en omdat hij daar niemand kent.

Op 08.12.2022 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de autoriteiten van Frankrijk. Op 21.12.2022 volgde een akkoord voor terugname van Frankrijk op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. De Franse autoriteiten vragen in dit akkoord om de betrokkene over te dragen via de grenspost van Rekkem, waarna de betrokkene zich dient aan te bieden bij de 'Préfecture de l'Ille et Vilaine'. De Franse instanties verzoeken verder om minstens 7 werkdagen vooraf op de hoogte te worden gebracht van de transfer. De Franse autoriteiten lieten weten de betrokkene ook te kennen onder de alias S. K. (...).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico bestaat te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat betrokkene door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hoewel zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van verzoekers om internationale bescherming de lidstaten, waaronder ook Frankrijk, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, mag dit er niet toe leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Daarnaast benadrukken we nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. Het komt betrokkene niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn of haar verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld.

Daarnaast dient te worden benadrukt dat Frankrijk, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Frankrijk, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de autoriteiten van Frankrijk de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU, 2013/33/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Frankrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Omtrent de verklaringen van betrokkene over Oostenrijk en zijn argumenten voor een bezwaar tegen een overdracht aan dit land wensen we er op te wijzen dat Frankrijk middels het akkoord van 21.12.2022 de verantwoordelijke lidstaat is geworden om het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene te behandelen. Dit impliceert dat de betrokkene geenszins dient terug te keren naar Oostenrijk en dat mogelijke argumenten om zich te verzetten tegen een overdracht aan dit land in deze niet van toepassing zijn.

De betrokkene verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij in België een verzoek om internationale bescherming indiende omdat het een goed land is. Betreffende deze verklaringen wensen we te herhalen dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt niet toe aan betrokkene om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. Dat de betrokkene stelde dat België een goed land is, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Frankrijk. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat. De betrokkene bracht geen elementen aan die volgens hem in geval van een overdracht aan Frankrijk wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene gaf aan bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Frankrijk omdat hij geen opvang of hulp kreeg in Frankrijk. Hieromtrent wensen we vooreerst op te merken dat betrokkene deze verklaring niet duidde aan de hand van concrete gegevens en tevens geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. Verder wensen we er op te wijzen dat het enkele feit dat de opvang van verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk anders is georganiseerd dan in België, geenszins een risico impliceert op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Vervolgens wensen we hier op te merken dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd opgevangen of behandeld door de Franse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Aldus maakte de betrokkene geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Frankrijk die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde verder bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Frankrijk omdat hij daar in een Dublin-procedure zit. Hieromtrent wensen we op te merken dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel

een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Verder wensen we op te merken dat het hier aangehaalde argument om zich te verzetten tegen een overdracht naar Frankrijk geen betrekking heeft op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Franse autoriteiten. Het loutere gegeven dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in Frankrijk in een Dublin-procedure zit, betekent niet automatisch dat er sprake is van een “niet correctie of onmenselijke behandeling” of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Frankrijk dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Frankrijk een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. De door betrokkene aangehaalde reden, met name dat zijn verzoek om internationale bescherming in een Dublin-procedure zit, kan dan ook niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Frankrijk.

Zoals reeds vermeld stemden de Franse autoriteiten op 21.12.2022 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van 18(1)b van Verordening 604/2013. Dit artikel stelt: “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: (...); b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013: “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”.

Dit betekent dat het door de betrokkene in Frankrijk ingediende verzoek om internationale bescherming nog hangende is. De instanties in Frankrijk zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Frankrijk ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden zal worden getoetst.

Frankrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Frankrijk, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Verder zijn er ook geen aanleidingen om aan te nemen dat betrokkene in Frankrijk niet de kans zou krijgen op het verkrijgen van een statuut op basis van de internationale regelgeving desbetreffend. In het kader van de gemeenschappelijke minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, is deze vrees aldus ongegrond.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Frankrijk staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Franse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

In het recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Laurent Delbos at Forum réfugiés – Cosi, "Asylum Information Database - Country Report: France – 2021 Update", laatste update op 08.04.2022, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france>, hierna AIDA-rapport genoemd; een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat de verzoeken van personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Frankrijk worden overgedragen, op gelijke wijze worden behandeld als in Frankrijk ingediende verzoeken ("Concerning access to the asylum procedure upon return to France under the Dublin Regulation, these applications are treated in the same way as any other asylum applications", p. 60).

Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Het kaart aan dat aan Frankrijk overgedragen personen van de luchthaven van Parijs zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten en daarbij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (p. 60). Hieromtrent wensen we te herhalen dat de Franse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de grenspost van Rekkem, waarna betrokkene zich dient aan te bieden bij de 'Préfecture de l'Ille et Vilaine'. De af te leggen weg van de grenspost naar de verantwoordelijke prefectuur is mogelijk met het openbaar vervoer. Hieruit besluiten we dat de betrokkene dan ook geen onoverkomelijke verplaatsing naar het verantwoordelijke departement dient te ondernemen.

Frankrijk kent verschillende soorten opvangstructuren: Accommodation centres for all asylum seekers (CADA), Emergency accommodation for all asylum seekers (HUDA) en Reception and administrative situation examination centres (CAES). Personen die via een Dublinprocedure worden overgedragen aan Frankrijk worden behandeld als 'gewone' asielzoeker en kunnen aldus genieten van dezelfde opvangmogelijkheden met als enige uitzondering dat zij geen toegang hebben tot de CADA-centra. (p. 99) Dit wil natuurlijk niet zeggen dat er geen problemen opduiken in het opvangsysteem van Frankrijk. In 2021 kwamen er veel minder verzoekers aan in Frankrijk omwille van de coronacrisis maar ondanks die lagere cijfers en de opgedreven capaciteit van de Franse opvangstructuren blijft het in sommige regio's moeilijk om iedere asielzoeker van opvang te voorzien en belanden ook asielzoekers die recht hebben op opvang soms op straat (p. 105).

We betwisten niet dat het geactualiseerde AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Franse opvangstructuren, maar zijn van oordeel dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, en dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten. Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken voor internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers, leidt niet tot de conclusie dat de procedures voor het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport over Frankrijk meldt dat asielzoekers toegang hebben tot de Franse gezondheidszorg via de universele ziekteverzekering (PUMA), dit geldt ook voor personen die via een Dublin-procedure worden overgedragen aan Frankrijk. De gezondheidszorg is in de meeste Franse regio's goed toegankelijk. Sinds 2019 werd er echter een wachtperiode ingesteld voor asielzoekers, sinds 2020 moet een asielzoeker tenminste 3 maanden in Frankrijk verblijven alvorens hij of zij toegang krijgt tot de Franse gezondheidszorg. Dit betekent dat de gezondheidszorg in Frankrijk sinds 2020 minder toegankelijk is voor verzoekers die hierdoor vaak langer wachten om een dokter te consulteren, daarnaast maakt dit het moeilijker om snel bepaalde kwetsbaarheden te kunnen identificeren. (p. 115). Hoewel het rapport melding maakt van bepaalde obstakels in de toegang tot gezondheidszorg in Frankrijk leidt dit geenszins tot de

conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

De betrokkene verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud van 23.02.2023 in goede gezondheid te verkeren. We wensen hier op te merken dat tot op heden door betrokkene geen medische attesten of andere documenten betreffende zijn fysieke en mentale gezondheidstoestand werden aangebracht.

Aldus werden er in het administratief dossier van betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van betrokkene een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Frankrijk geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie is niet aannemelijk.

Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Frankrijk van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Tot slot maakte de betrokkene tijdens het persoonlijk onderhoud geen gewag van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Frankrijk die door de betrokkene als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens de betrokkene wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Franse autoriteiten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. De Raad wijst erop dat in toepassing van artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) het de verzoekende partij niet is toegelaten, wanneer zij reeds via voorlopige maatregelen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend en dit werd verworpen omdat zij geen ernstig middel had aangetoond, andermaal een vordering tot schorsing in te dienen. Het onderhavig beroep wordt derhalve behandeld als een louter annulatieberoep.

2.2. Artikel 39/56 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de in artikel 39/2 van die wet bedoelde beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht "door de vreemdeling die doet blijken van een belang of een benadeling".

2.3. Een verzoekende partij beschikt over het rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: zij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet haar een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook.

2.4. Het belang waarvan zij blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en zij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, moet bovendien een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (RvS 18 december 2012, nr. 222.810). Met andere woorden: wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van de verzoekende partij, komt het haar dus toe alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat de vernietiging hen een concreet voordeel oplevert (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

2.5. Het nuttig effect van een eventuele nietigverklaring van de thans bestreden beslissing is de mogelijkheid dat de Belgische overheden zich alsnog bevoegd verklaren om het verzoek om internationale bescherming te behandelen. De vraag is of de verzoekende partij hier nog enig belang bij en belangstelling voor heeft. Een duidelijk zicht op haar huidige status is daartoe onontbeerlijk. Om die reden moet de verzoekende partij haar medewerking aan de rechter verlenen wanneer zij daartoe wordt verzocht (cf. RvS 20 juni 2013, nr. 223.991; RvS 12 juli 2007, nr. 173.409; RvS 19 februari 2004, nr. 128.302).

2.6. Uit de informatie overgemaakt door de verwerende partij op 3 augustus 2023 blijkt dat de verzoekende partij op 29 juni 2023 overgedragen werd aan Frankrijk.

2.7. In de beschikking van 28 juli 2023 houdende de oproeping van de partijen, worden deze verzocht overeenkomstig artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken aan de Raad met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partij, die mogelijk een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van huidig beroep. De verzoekende partij of haar advocaat heeft hierop niet gereageerd.

2.8. Gezien de verzoekende partij het grondgebied van België heeft verlaten en naar Frankrijk is teruggebracht, wordt ter terechtzitting de advocaat van verzoekende partij nogmaals gevraagd of de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een statuutswijziging. Met name wordt gevraagd of de verzoekende partij in Frankrijk reeds een beschermingsstatuut heeft verkregen. Er werd geduïd dat het verkrijgen van een beschermingsstatuut in Frankrijk impliceert dat de Dublin III-verordening niet langer van toepassing is, zodat de verzoekende partij alsdan uit een vernietiging van de bestreden beslissing geen voordeel meer kan halen. Aan de advocaat van de verzoekende partij wordt tevens gevraagd om het actueel belang bij de gevraagde nietigverklaring toe te lichten, op grond van de concrete verblijfssituatie waarin de verzoekende partij zich thans bevindt nadat zij op 29 juni 2023 met het oog op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming werd overgedragen aan Frankrijk. Eveneens wordt aan de advocaat gevraagd of hij nog contact heeft met zijn cliënt en of de cliënt nog in Frankrijk verblijft, alsook of de verzoekende partij problemen heeft ondervonden zoals beschreven in het middel in ondergeschikte orde.

2.9. De advocaat van de verzoekende partij stelt wel nog belang te hebben maar niet te kunnen antwoorden op de vragen omdat hij geen actuele informatie heeft van verzoekende partij.

2.10. De Raad wijst erop dat een verzoekende partij, die het belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor het proces moet tonen. Haar houding mag het behoorlijk verloop van het proces, waartoe ook zijzelf als procespartij moet bijdragen, niet verstoren. Om die redenen is een verzoekende partij, het weze herhaald, verplicht medewerking aan de rechter te verlenen wanneer zij daartoe wordt verzocht (cf. RvS 20 juni 2013, nr. 223.991; RvS 12 juli 2007, nr. 173.409; RvS 19 februari 2004, nr. 128.302).

In casu werd echter geen concrete medewerking verleend bij de vragen die werden gesteld met het oog op het onderzoek van het procesbelang. De verzoekende partij moet de gevolgen van haar gebrek aan medewerking met de rechter dragen en het vertoonde gebrek aan belangstelling voor het beroep kan niet

worden goedge maakt louter door het feit dat een advocaat ter terechtzitting verschijnt (cf. RvS 11 mei 2009, nr. 193.182).

Gelet op het verzuim van de verzoekende partij om te antwoorden op de duidelijke vragen die zowel bij beschikking van 28 juli 2023 als ter terechtzitting van 15 september 2023 werden gesteld, door onder meer geen concrete duidelijkheid te scheppen omtrent haar verblijfs- en/of beschermingsstatus in Frankrijk, en gelet op het feit dat de advocaat, bij wie woonplaatskeuze werd gedaan, stelt dat er geen contact is, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen blijk heeft gegeven van een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor en belang bij het door haar ingediende beroep (cf. RvS 12 juli 2007, nr. 173.409; RvS 19 februari 2004, nr. 128.302).

2.11. Gelet op deze vaststellingen moet de Raad tot de conclusie komen dat thans niet kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij nog belangstelling heeft voor het door haar ingediende beroep en dat een vernietiging van de bestreden beslissing haar nog enig voordeel kan verschaffen in het licht van haar actuele situatie. Het loutere feit dat namens haar een advocaat ter terechtzitting verschijnt, doet aan het hiervoor gestelde geen afbreuk (cf. RvS 11 mei 2009, nr. 193.182).

2.12. Het beroep is onontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang, en moet bijgevolg worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend drieëntwintig door:

S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER